



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **JUDr. M. S.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.10.2010, č.j. 12681/10-1100-106645

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 16.7.2010, č.j. 223847/10/006522109553, na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2009.

Žalobce v podané žalobě k skutkovým okolnostem uvedl, že dne 22.3.2010 podal řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009 u Finančního úřadu pro Prahu 6 (dále též jen "správce daně"), ve kterém uplatnil slevu na dani ve výši 24.840,- Kč na svoji manželku Mgr. E. S., žijící se žalobcem ve společné domácnosti, dle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. 586/1992 Sb." či "zákon") a současně uplatnil na svoji manželku daňové zvýhodnění (slevu na dani) podle § 35c odst. 1 ve spojení s odst. 8 předmětného zákona ve výši 10.680,- Kč (s ohledem na současně uplatnění slevy na dani na vlastní dítě B. S. tedy uplatnil žalobce daňové zvýhodnění podle § 35c zákona č. 586/1992 Sb. v celkové výši 21.360,- Kč, jak je patrné z předmětného daňového přiznání, tab. č. 2, řádky 1, 2, 72 a 73).

Dopisem ze dne 25.3.2010 č.j. 105098/10/006522109553 byla žalobci doručena výzva k odstranění pochybností, na kterou žalobce reagoval dopisem ze dne 12.4.2010. Dopisem ze dne 25.5.2010 č.j. 183926/10/006522109553 byla žalobci doručena tzv. Zpráva o výsledku vytýkácího řízení, na kterou žalobce reagoval svým vyjádřením ze dne 4.6.2010.

Dne 22.7.2010 byl žalobci doručen platební výměr č.j. 183926/10/006522109553, spolu se sdělením k platebnímu výměru. Z uvedených dokumentů je patrné, že správce daně neuznal žalobcem nárokovanou slevu na dani uplatněnou podle § 35c zákona ve výši 10.680,- Kč, o tuto částku tedy zvýšil konečnou daň. Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 6.8.2010 odvolání. Dne 24.8.2010 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o přeplatku č.j. 257262/10/006522109553, které bylo korigováno rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností č.j. 262500/10/006522109553. Dne 21.10.2010 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto.

Žalobce rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.10.2010 napadá z následujících důvodů:

Prvním důvodem dle žalobce je odlišná právní interpretace § 35c zákona č. 586/1992 Sb. Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, v důsledku které došlo k neuznání nároku na daňové zvýhodnění, resp. spíše nedostatečné odůvodnění odvolacím orgánem zastávaného výkladu tohoto ustanovení, na základě kterého odvolací orgán výklad provedený žalobcem neakceptoval. Jádrem sporu je otázka, zda lze uplatnit na manželku daňové zvýhodnění toliko podle ust. § 35ba zákona č. 586/1992 Sb., či zda je současně možné uplatnit též daňové zvýhodnění (slevu na dani) na manželku podle § 35c odst. 1 ve spojení s odst. 8 tohoto zákona. Podle názoru žalobce není souběh uvedených nároků vyloučen, resp. zákon č. 586/1992 Sb. výslovně upravuje situaci, kdy může manžel uplatnit daňové zvýhodnění ve formě slevy na dani na manželku, která naplňuje definici osoby podle § 35c odst. 6 písm. b) tohoto zákona. Žalobce přitom vychází ze standardních metod výkladu právní normy, tedy z výkladu gramatického, systematického a teleologického. Odvolací orgán vychází prokazatelně z jiného výkladu, nepředkládá ovšem žádný vlastní výklad tohoto ustanovení ve smyslu ucelené, logické právní argumentace. Podle žalobce předmětem sporu je posouzení, zda doložení skutečnosti vyžadované odvolacím orgánem pro uplatnění nároku žalobce požaduje skutečně zákon, či zda doložení této skutečnosti požaduje pouze odvolací orgán na základě chybné interpretace zákona.

K výkladu § 35c zákona č. 586/1992 Sb. žalobce uvedl, že ust. § 35c odst. 1 věta první zákona č. 586/1992 Sb. stanoví, že „Poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním v domácnosti " (dále jen "daňové zvýhodnění") ve výši 10 680 Kč ročně, pokud neuplatňuje slevu na dani podle § 35a nebo § 35b. " Poslední věta tohoto ustanovení pak specifikuje formy daňového zvýhodnění, mezi které zahrnuje (a) slevu na dani, (b) daňový bonus a (c) kombinaci obojího (tj. slevy na dani a daňového bonusu). Ust. § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb. stanoví, kdo se považuje za vyživované dítě poplatníka. Pod tento pojem spadá mj. též zletilá osoba až do dovršení věku 26 let, jestliže nepobírá plný invalidní důchod a soustavně se připravuje na budoucí povolání (§ 35c odst. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 586/1992 Sb.). Ust. § 35c odst. 8 věta první zákona č. 586/1992 Sb. pak předvídá situaci, kdy osoba (zákon ji označuje za dítě) ve smyslu odst. 6 písm. b) tohoto ustanovení uzavře manželství. Pro tuto situaci stanoví, že v takovém případě je oprávněn využít daňového zvýhodnění manžel (manželka), nicméně toliko v jedné z forem stanovených v § 35c odst. 1 zákona, tedy ve formě slevy na dani.(tj. a contrario manžel nemůže využít ani daňového bonusu, ani kombinaci slevy na dani a daňového bonusu). Zároveň musí takový manžel, chce-li uplatnit předmětnou slevu na dani, splňovat dva okruhy

podmínek: (a) žít s manželkou (manželem) ve společné domácnosti a (b) musí být splněny podmínky stanové v § 35ba zákona č. 586/1992 Sb., tj. zejména limity vlastních příjmů druhého manžela (srov. dikci "může uplatnit manžel (manželka) slevu na dani při splnění podmínek uvedených v § 35ba ") - v současné době je limit těchto vlastních příjmů za normálních okolností (tj. nejedná-li se např. o zdravotně postiženou osobu) stanoven ve výši 68.000 Kč za zdaňovací období. Ust. § 35c odst. 8 věta první zákona č. 586/1992 Sb. je tak evidentně lex specialis jednak k jeho odst. 1 (daňové zvýhodnění lze uplatnit pouze v jedné z forem tam předvídaných) a jednak k jeho odst. 6 (slevu neuplatňuje rodič dítěte či jeho zástupce, ale manžel) tohoto ustanovení. Výjimku z takového postupu předvídá § 35c odst. 8 věta druhá zákona č. 586/1992 Sb., který za situace, pokud druhý z manželů nemá příjmy, ze kterých by slevu na dani mohl uplatnit, připouští, že daňové zvýhodnění může uplatnit rodič dítěte, pokud s ním dítě žije ve společné domácnosti - v takovém případě takový rodič není limitován, jako je tomu u manžela, požadavkem maximálního limitu vlastních příjmů ve smyslu § 35ba odst. 1 písm. b) zákona (aplikuje se zde "standardní" daňové zvýhodnění, kdy je pro jeho uplatnění irelevantní, zda a jaké příjmy má osoba do 26 let věku), ani omezením co do formy daňového zvýhodnění (opět se zde oproti větě první užívá pojmu "daňové zvýhodnění", tj. dotčený rodič může využít vedle slevy na dani i daňový bonus či kombinaci daňové slevy a daňového bonusu).

Z výše uvedeného systematického výkladu je tedy zcela zřejmé, že slevu na dani na vyživované dítě ve smyslu § 35c odst. 6 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb. může využít i jeho manžel (manželka), nicméně oproti rodičům či jejich zástupcům uplatňujícím nárok ve smyslu podmínek podle § 35c odst. 6 předmětného zákona s jistými omezeními. Pro výše uvedený závěr hovoří i výklad gramatický. Ust. § 35c zákona č. 586/1992 Sb., ani jiné ustanovení tohoto zákona, nestanoví, že by byl vyloučen souběh uplatnění nároků podle §§ 35ba a 35c zákona. Konečně k výše uvedenému závěru lze dospět i výkladem teleologickým. Účelem ust. § 35ba zákona č. 586/1992 Sb. (v ohledu ke zvýhodnění ve smyslu § 35ba odst. 1 písmo b) tohoto zákona) je podpora institutu manželství, a sice daňovým zvýhodňováním poplatníka - manžela, u kterého lze mít za to, že bude ze svého příjmu solidárně poskytovat prostředky druhému z manželů (viz podmínka sdílení společné domácnosti).

Opačným výkladem pozbývá § 35c odst. 8 věta první zákona č. 586/1992 Sb. jakéhokoli významu, i kdybychom připustili, že § 35c odst. 8 větu první zákona č. 586/1992 Sb. je nezbytné - quod non - chápat tak, že uzavře-li dítě uvedené v odstavci 6 písm. b) manželství a žije-li v domácnosti s manželem (manželkou), může uplatnit manžel (manželka) slevu na dani pouze podle při splnění podmínek uvedených v § 35ba zákona - i při takovém výkladu by bylo takové ustanovení nadbytečné, protože skutečností, že osoba (dítě) ve smyslu § 35c odst. 6 zákona uzavře manželství, přestává platit návětí definice vyživovaného dítěte poplatníka (tj. ve vztahu k poplatníku-manželovi se nejedná ani o jeho vlastní dítě, ani o náhradní rodičovskou péči, tj. jinými slovy není-li stanoveno jinak, ust. § 35c zákona již nelze ve vztahu k takové osobě uplatnit) - předmětná první věta odst. 8 by tedy opět byla nadbytečná, protože by toliko opakovala již stanovené. Takový výklad podle žalobce tedy nezbytně vede k výsledku, že předmětné ustanovení nemá žádný samostatný význam, a odporuje proto jedné ze základních zásad, na kterých je vystavěn český právní řád jakožto řád právního státu a je tedy ve světle obecné teorie práva protiústavní.

V rámci druhého okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, že žalobce nepředložil důkaz „o vztahu žalobce k jeho manželce pro posouzení uplatněného nároku.“ V této souvislosti poukázal na účel § 35c odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., tentokrát v jeho celku - účelem celého odst. 8 předmětného ustanovení dotčeného zákona je obecně zvýhodnit daňové poplatníky, u kterých lze mít s ohledem na jejich vztah ke zletilé osobě do stanoveného věku života za to, že

ponesou finanční zátěž spojenou s určitou životní situací (kterou se stát rozhodl z určitých důvodů zvýhodnit, resp. podpořit) dotčené zletilé osoby, a to s ohledem na specifické potřeby, které taková osoba v dané životní situaci obvykle má (studium, nemožnost soustavné přípravy na povolání z důvodu úrazu či nemoci apod.). Mezi takové osoby, patří vedle rodičů takové osoby, či jejich zástupců, též její manžel (manželka) - uvážíme-li obvyklou praxi v tomto ohledu, je nepochybné, že uzavřením manželství dochází prakticky vždy k přenosu takové zátěže z rodičů dotčené zletilé osoby, či jejich zástupců, na jejího manžela (manželku), a to přirozeně zejména v situaci, kdy tito žijí ve společné domácnosti (k takové zátěži logicky nedochází v případě, že dotčená osoba má vlastní příjmy z jiných zdrojů, tj. např. pobírá plný invalidní důchod nebo má příjmy přesahující částku ve smyslu § 35ba odst. 1 písmo b) zákona - takové situace jsou proto z aplikace § 35c odst. 8 zákona vyloučeny). Takové praxe si byl zákonodárce při koncipování ust. § 35c odst. 8 zákona zjevně vědom a plně ji promítl do tohoto ustanovení. Konkrétně je pro uplatnění nároku podle § 35c odst. 8 zákona v dotčené situaci nezbytné prokázat, že (a) nárok je uplatňován na osobu, která je vůči daňovému poplatníkovi ve vztahu manželském, (b) tato osoba je zletilým dítětem mladším 26 let a soustavně se připravuje na budoucí povolání a (c) tato osoba nemá vlastní příjem přesahující za zdaňovací období 68.000 Kč. Všechny tyto skutečnosti žalobce při uplatnění nároku podle § 35c zákona č. 586/1992 Sb. ve vztahu ke své manželce Mgr. E. S. řádně doložil, jak explicitně potvrzuje sám odvolací orgán v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce splnil všechny podmínky nezbytné pro uplatnění, resp. přiznání nároku podle § 35c zákona č. 586/1992 Sb. ve vztahu ke své manželce a splnění těchto podmínek řádně v rámci daňového řízení doložil, je rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo přiznání předmětného nároku zamítnuto, nezákonné a přímo krátí žalobce na jeho právech, které mu zákon přiznává.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve svém vyjádření k žalobě uvedlo, že důvodem žaloby není nesprávná interpretace či výklad § 35c zákona o daních z příjmů, ale neuznání nároku na slevu na vyživované dítě uplatněné žalobcem na jeho vlastní manželku v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009.

Podle odvolacího orgánu případ, kdy dítě uvedené v § 35c odst. 6 písm. b) zákona o daních z příjmů, uzavře manželství a současně žije v domácnosti s manželem (manželkou), je upraveno v ustanovení § 35c odst. 8 zákona o daních z příjmů. V tomto případě si může manžel (manželka) uplatnit slevu na dani při splnění podmínek uvedených v § 35ba, tzn. má nárok na slevu na manželku podle ustanovení § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů ve výši 24 840 Kč. Tuto slevu odvolací orgán uznal a snížil žalobci základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2009 tak, jak ji žalobce uvedl v daňovém přiznání. V případě, že manžel (manželka) nemá vlastní příjmy, z nichž by si mohl (mohla) slevu na dani uplatnit podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů (tedy uplatnění slevy na manželku), může si uplatnit daňové zvýhodnění dle § 35c uplatnit rodič dítěte nebo poplatník, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů, pokud s rodičem dítě žije v domácnosti.

Prvoinstanční správce daně, vzhledem k příjmům žalobce uznal slevu na dani uplatněnou na manželku dle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, poskytnutý dar dle § 15 zákona o daních z příjmů a daňové zvýhodnění na vyživované dítě S. B. dle § 35c zákona o daních z příjmů. Žalobce si však v daňovém přiznání uplatnil jako své vyživované dítě svojí manželku, jež jeho vlastním dítětem není. Zákon o daních z příjmů v § 381 stanoví způsoby prokazování nároků na odečet m.j. slev na dani podle § 35ba a daňového zvýhodnění. Ačkoliv žalobce nárokoval daňové zvýhodnění na vyživované dítě Mgr. E. S., během celého daňového řízení nedoložil, že uvedená osoba Mgr. E. S. je jeho " vlastním

dítětem, nebo je dítětem odvolatelem osvojeným, či dítětem v péči odvolatele, která nahrazuje péči rodičů,".

Prvoinstanční správce daně i odvolací orgán tedy při svém rozhodování postupovali dle zákona.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu navrhlo žalobu zamítnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 22.3.2010 bylo podáno řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, ve kterém žalobce uplatnil slevu na dani ve výši 24.840,- Kč na manželku žijící s poplatníkem v domácnosti dle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb. a současně na tutéž osobu, svoji manželku Mgr. E. S. uplatnil daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním v domácnosti ve výši 10.680,- Kč dle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb.

Výzvou ze dne 25.3.2010 vyzval správce daně žalobce k prokázání skutečnosti, že Mgr. E. S. je ve smyslu ust. § 35c zákona č. 586/1992 Sb. vyživovaným dítětem žalobce.

Dne 13.4.2010 obdržel správce daně vyjádření žalobce k výzvě k odstranění pochybností.

Dne 25.5.2010 vydal správce daně Zprávu o výsledku vytykácího řízení. Vyjádření k této zprávě pak správce daně od žalobce obdržel dne 7.6.2010.

Dne 16.7.2010 vydal správce daně-Finanční úřad pro Prahu 6 platební výměr č.j. 223847/10/006522109553, ve kterém neuznal daňové zvýhodnění na vyživované dítě uplatněné žalobcem v daňovém přiznání u manželky Mgr. E. S., zvýšil základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2009 o částku 10.680,- Kč a vyměřil daň ve výši 83.430,- Kč.

Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání ze dne 6.8.2010, které zamítlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ve svém rozhodnutí ze dne 18.10.2010 č.j. 12681/10-1100-106645.

V odůvodnění odvolací orgán mimo jiné uvedl, že správce daně jednoznačně posoudil nárok na slevu na dani na vyživovanou manželku Mgr. E. S., podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb. a slevu ve výši 24.840,-Kč žalobci přiznal. Dále uznal daňové zvýhodnění na vyživované dítě B. S., r.č. X dle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 10.680,-Kč. Neuznal však žalobci daňové zvýhodnění na vyživované dítě podle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., uplatněné na manželku Mgr. E. S., r.č. X vzhledem k tomu, že nedoložil, že Mgr. E. S. je vyživované dítě ve smyslu § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb.

K námitce žalobce, že správce daně vychází z nesprávné aplikace § 35c zákona č. 586/1992 Sb. odvolací orgán konstatoval, že zákon č. 531/1990 Sb. neopravňuje finanční úřady, ani finanční ředitelství poskytovat výklad daňových předpisů. Správci daně jednají v daňovém řízení v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení (§2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.).

K návrhu žalobce, aby odvolací orgán... „vyčkal před vydáním tohoto rozhodnutí výsledku identického problému za rok 2008, které je vedeno před Městským soudem v Praze žaloba 7Ca 211/2009-19“, odvolací orgán konstatoval, že je povinen při dodržování lhůt pro vyřizování odvolání a vydávání rozhodnutí postupovat v souladu s § 34c zákona č. 337/1992 Sb. a v souladu s interními pokyny Ministerstva financí.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V dané věci je žalobcem zpochybněn provedený výklad finančního orgánu níže uvedených ustanovení, v důsledku čehož byl podle žalobce nezákonně posouzen jím uplatněný nárok na daňové zvýhodnění dle § 35c zákona č. 586/1992 Sb.

Podle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. ve znění účinném do 8.10.2009 poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním v domácnosti, (dále jen "daňové zvýhodnění") ve výši 10 680 Kč ročně, pokud neuplatňuje slevu na dani podle § 35a nebo § 35b. Poplatník o daňové zvýhodnění sníží daň stanovenou podle § 16, případně sníženou podle § 35 nebo § 35ba. Daňové zvýhodnění může poplatník uplatnit formou slevy na dani, daňového bonusu nebo slevy na dani a daňového bonusu.

Podle § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb. za vyživované dítě poplatníka se pro účely tohoto zákona považuje dítě vlastní, osvojené, dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů, dítě druhého z manželů a vnuk (vnučka), pokud jeho (její) rodiče nemají příjmy, z nichž by mohli daňové zvýhodnění uplatnit, pokud je

a) nezletilým dítětem,

b) zletilým dítětem až do dovršení věku 26 let, jestliže nepobírá plný invalidní důchod

a

1. soustavně se připravuje na budoucí povolání; příprava na budoucí povolání se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře, 14d)

2. nemůže se soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, nebo

3. z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Podle § 35c odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. uzavře-li dítě uvedené v odstavci 6 písm. b) manželství a žije-li v domácnosti s manželem (manželkou), může uplatnit manžel (manželka) slevu na dani při splnění podmínek uvedených v § 35ba. Nemá-li manžel (manželka) příjmy, z nichž by mohl (mohla) uplatnit slevu na dani při splnění podmínek uvedených v § 35ba, může daňové zvýhodnění uplatnit rodič dítěte nebo poplatník, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů, pokud dítě s ním žije v domácnosti.

Výklad citovaných ustanovení provedený žalobcem je nesprávný. Již od počátku právní argumentace provedené žalobcem ohledně ust. § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb. se tento dopustil špatné interpretace tohoto odstavce tím, že nevycházel z celého znění tohoto odstavce. Jak vyplývá z výše citovaného textu tohoto odstavce, vyživovaným dítětem se pro účely tohoto zákona, to znamená i pro nárok na daňové zvýhodnění dle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. považuje:

dítě vlastní,

dítě osvojené,

dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů,

dítě druhého z manželů a
vnuk (vnučka), pokud jeho (její) rodiče nemají příjmy, z nichž by mohli daňové zvýhodnění uplatnit,
pokud je a) nezletilým dítětem,
b) zletilým dítětem až do dovršení věku 26 let, jestliže nepobírá plný invalidní důchod a....“.

Z celého textu vyplývá, že aby mohlo jít o vyživované dítě dle tohoto zákona musí být splněny podmínky tohoto odstavce uvedené před slovním spojením „pokud je“ a musí být splněny kumulativně s podmínkami uvedenými pod písm. a) a nebo taktéž kumulativně s podmínkami uvedenými pod písm. b).

Odvolací orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: „Ačkoli odvolatel nárokuje daňové zvýhodnění na vyživované dítě Mgr. E. S., během celého daňového řízení nedoložil, že uvedená osoba Mgr. E. S. je jeho „...vlastním dítětem, nebo je dítětem odvolatelem osvojeným, či dítětem v péči odvolatele, která nahrazuje péči rodičů,...“ dle ust. § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb. Nárok na daňové zvýhodnění při stanovení záloh daně prokazuje poplatník dle § 381 odst. 3 a 4 zákona č. 586/1992 Sb.“ Podle odvolacího orgánu správce daně posoudil nárok na slevu na dani na vyživovanou manželku Mgr. E. S. podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb. a slevu ve výši 24.840,- Kč žalobci přiznal. Uznal i daňové zvýhodnění na vyživované dítě B. S. dle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 10.680,- Kč, neuznal však žalobci daňové zvýhodnění na vyživované dítě podle § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatněné na manželku Mgr. E. S. vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil, že Mgr. E. S. je vyživované dítě ve smyslu § 35 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb.

Také výklad ust. § 35c odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. provedený žalobcem v žalobě (na str. 5-6) se pohybuje rovněž mimo text zákona, když z něj dovozuje závěry, které z tohoto ustanovení nevyplývají. Větu první ust. § 35c odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. je třeba vykládat tak, že manžel (manželka) si nemohou uplatňovat za manželku (manžela) daňové zvýhodnění na dítě dle § 35c, ale pouze zvýhodnění dle 35ba., přičemž tato první věta uvozuje situaci popsanou ve větě druhé: „Nemá-li manžel (manželka)“ zletilého dítěte dle písm. b) § 35c odst. 6, takové příjmy, od kterých by bylo lze dle ust. 35ba zvýhodnění uplatnit, může daňové zvýhodnění uplatnit rodič tohoto zletilého dítěte nebo „poplatník, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů,“ .

Výklad ust. § 35c odst. 1, věty první zákona č. 586/1992 Sb., na základě kterého žalobce dovodil, že byt' je odkazováno na § 35a nebo 35b, nelze vyloučit slevu na dani dle ust. § 35c, se neopírá o žádné ustanovení tohoto zákona, ale vychází z premisy, že byt' tato možnost není v zákoně uvedena, „explicitně ji vyloučit nelze“. V této souvislosti musí soud žalobci připomenout, že ve veřejném právu jsou analogie a rovněž tak zásada „co není zakázáno, je povoleno“ (přípustné v právu soukromém) vyloučeny a výběr daní se řídí důsledně zásadou vyjádřenou v Ústavě ČR i v Listině základních práv a svobod, podle které státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Z ust. § 35c odstavce 8 zákona č. 586/1992 Sb. taktéž vyplývá, že u manžela (manželky) nelze v případě osoby splňující podmínky ust. § 35c odst. 6 písm. b) cit. zákona uplatňovat daňové zvýhodnění dvakrát tj. za manželku (manžela) a současně za vyživované dítě. Z ustanovení tak jednoznačně plyne, že uzavře-li dítě splňující podmínky nároku na daňové zvýhodnění dle § 35c odst. 6 cit. zákona manželství, přechází nárok na daňové zvýhodnění z rodiče, resp. poplatníka, „u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů“, na manžela (manželku), který má příjmy, z nichž může slevu na dani uplatnit;

daňové zvýhodnění tento manžel (manželka) může uplatnit ale pouze dle ust. § 35 ba, jak plyne z věty první odstavce 8.

V případě, že manžel (manželka) příjmy, z kterých by bylo možné slevu na dani uplatnit nemá, může si slevu na dani uplatnit rodič, nebo poplatník, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů, za podmínky, že žije s tímto rodičem nebo poplatníkem, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů ve společné domácnosti.

Skutečnost, že žalobce není poplatníkem, u něhož jde ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů, je nepochybná, neboť žalobce uvedl, že je manželem.

To znamená, že žalobce se mýlí, jestliže považuje pro uplatnění nároku dle § 35c odst. 8 zákona za relevantní prokázání skutečnosti, že „(a) nárok je uplatňován na osobu, která je vůči daňovému poplatníkovi ve vztahu manželském, ...“. Nikoliv, pro uplatnění nároku dle § 35c odst. 8 je potřebné prokázat, že byt tato osoba uzavřela manželství, je k poplatníkovi ve vztahu rodičovském nebo vztahu rodičovskému obdobném, vyjádřeno dikcí zákona „ve vztahu k dítěti o péči nahrazující péči rodičů“. O takový vztah se v případě žalobce, jenž je poplatníkem a současně manželem takové osoby zjevně nejedná, nadto to žalobce ani netvrdil.

Z uvedeného vyplývá, že Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu při vyložení skutkových a právních důvodů učinilo správný závěr o tom, že nárok na daňové zvýhodnění uplatněné dle § 35c odst. 1 ve spojení s odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. na manželku Mgr. E. S. žalobce neprokázal.

V neposlední řadě je třeba uvést, že osmému senátu Městského soudu v Praze je znám rozsudek zdejšího soudu ze dne 20.6.2012 č.j. 7Ca 211/2009, který se týká identické věci. Se závěry, které ve svém rozsudku učinil sedmý senát se osmý senát ztotožnil, do svého rozsudku převzal a nijak se od nich neodchýlil.

Vzhledem k uvedenému neshledal Městský soud v Praze žádnou z uvedených námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová